ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΠΡΑΤΟΡΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.

ΑΡΙΘ. 44

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βουλγαρικαὶ φρικαλεότητες — Βουλγαρων κακουργίαι — Διαμαρτυρίαι κουτσοβλάχων — Μία πολύτιμος ἐγκύκλιος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας — Γράμματα περὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΦΡΙΚΑΛΕΟΤΗΤΕΣ

Πρό τινων ἑβδομάδων ἠγγέλθη ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν βουλγαρικῶν ληστανταρτικῶν συμμοριῶν τῶν λυμαινομένων τὴν μακεδονικὴν χώραν, συνελθόντες εἰς τὰ πέριξ τῆς βουλγαρικῆς μονῆς τῆς Ρίλλας, τῆς κειμένης ἐγγὺς τῶν μακεδονοβουλγαρικῶν μεθορίων, ἵνα συνδιασκεφθῶσι περὶ τῆς τηρητέας ὑπ' αὐτῶν πορείας, ἀπεφάσισαν ὅπως συνεχίσωσιν, ἐντείνοντες μάλιστα, τὰς κακουργίας των· ἵνα, οὕτω, διὰ τῆς τρομοκρατίας ἐξαναγκάσωσι τοὺς μακεδονικοὺς πληθυσμοὺς νὰ ὑπείκωσι πειθηνίως εἰς τὰ νεύματα τῶν Κομιτάτων.

Ἡ ἀγγελία αὕτη ἐφάνη εἰς πολλοὺς ἀπίστευτος, ἰδίᾳ μετὰ τὰ μέτρα τὰ λαμβανόμενα ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πρὸς καταστολὴν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐκθέσιμου καταστάσεως καὶ τὴν τελευταίαν Διακοίνωσιν τούτων πρὸς τὰ ὅμορα Κράτη. Διὸ καὶ οἱ συνήγοροι καὶ προστάται τῶν Βουλγάρων ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ θέσωσιν ἐν ἀμφιβόλῳ, ἢ καὶ νὰ διαψεύσωσι διαρρήδην, τὰς κυκλοφορησάσας ταύτας ἀγγελίας. Ὁ ρωσσικὸς μάλιστα τύπος, ὁμοφώνως σχεδόν, ἔσπευσε νὰ διακηρύξῃ ὅτι βουλγαρικαὶ ληστανταρτικαὶ συμμορίαι δὲν ὑπῆρχον πλέον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, ἡ Διακοίνωσις τῶν Δυνάμεων ἔδει νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς μόνους τοὺς Ἕλληνας, τοὺς ἐξακολουθοῦντας νὰ ὀργιάζωσιν εἰσέτι ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν φιλησύχων καὶ ἀνυπερασπίστων βουλγαρικῶν πληθυσμῶν.

Τὴν ἀπάντησιν, κατὰ πάντα ἀξίαν ἑαυτῶν καὶ τοῦ παρελθόντος των, δὲν ἐβράδυναν νὰ δώσωσιν αὐτοὶ Βούλγαροι. Ἰδοὺ δὲ αὕτη : 1) Ἡ φρικώδης ἐπίθεσις τῆς 19 Σεπτεμβρίου ὑπὸ πολυαρίθμου βουλγαρικῆς συμμορίας, ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς Βουλγάρους ἀξιωματικούς, κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κώμης Νεγοβάνης μετὰ τῆς προθέσεως νὰ

καταστρέψωσι διὰ τοῦ πυρὸς ταύτην καὶ νὰ διαπεράσωσιν ἐν στόματι μαχαίρας ἅπαντας τοὺς κατοίκους αὐτῆς, τοὺς ἀρνηθέντας νὰ ἀποδεχθῶσι τὰς διαταγὰς τοῦ Τσόλε περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ βουλγάρου Ἐξάρχου· καθ' ἣν ἐπίθεσιν ἀπετεφρώθησαν 22 οἰκίαι, **ἐδολοφονήθησαν δὲ ἢ ἐκάησαν δεκαεννέα ψυχαί, ἐν αἷς δεκατρεῖς γυναῖκες καὶ τρία παιδία.** 2) Ὁ ἐμπρησμός, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ τῆς 8 Ὀκτωβρίου, τοῦ Ρακόβου, ἐκ τῶν 140 οἰκιῶν τοῦ ὁποίου ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς αἱ 90 **ἐφονεύθησαν δὲ καὶ ἐκάησαν πέντε πρόσωπα ἐν οἷς ἡ τυφλὴ γραία Ἀνθὴ Λαζάρου.** 3) Ἡ ἐξ ἐνέδρας ἀπόπειρα ἐπιθέσεως ὑπὸ Βουλγάρων Κομιτῶν, τῇ 12 Ὀκτωβρίου, κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ χωρίου Σελινοῦ (καζὰ Ζίχνης) **καὶ ἡ δολοφονία ἓξ Ἑλλήνων ποιμένων ἀόπλων, οὓς οἱ κακοῦργοι, κατόπιν, οἰκτρῶς διεμέλισαν.** 4) Ἡ ἐπιδρομή, τῇ ἑσπέρᾳ τῆς τετάρτης 17 Ὀκτωβρίου, πολυαρίθμου βουλγαρικῆς συμμορίας κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ χωρίου Ἀναστασιᾶς, τοῦ αὐτοῦ καζᾶ Ζίχνης, καὶ ἡ διὰ βομβῶν καὶ πετρελαίου ἀπόπειρα πρὸς παντελῆ ἐμπρησμὸν αὐτοῦ· καθ' ἣν ἀπετεφρώθησαν δύο οἰκίαι, **κατεκρεουργήθησαν δὲ καὶ ἐκάησαν, ἔπειτα, ὁ προεστὼς τοῦ χωρίου, εἷς γέρων παράλυτος καὶ δύο γυναῖκες, ἐτραυματίσθησαν δὲ θανασίμως δύο γυναῖκες, εἷς ἑπταέτης παῖς καὶ ἓν κοράσιον.** 5) Οἱ μεμονωμένοι, πολλαχοῦ, φόνοι, οἱ ἀναγραφόμενοι ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐν τῷ παρόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» 6) καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, τὰ ἔγγραφα τὰ εὑρεθέντα ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν ἐμπρησμὸν τοῦ Ρακόβου φονευθέντος Βουλγάρου ἀρχηγοῦ Σίμε, ἐκ τοῦ χωρίου Μποῦφι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐγγράφων ὑπάρχει καὶ πρακτικὸν συνεδριάσεως τῶν ἀρχηγῶν τῶν κομιτῶν, συγκροτηθείσης τῇ 14 Αὐγούστου ἐ. ἔ. καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ δρᾶσις τῶν βουλγαρικῶν λησταρτικῶν συμμοριῶν καταστῇ γενικὴ, προσβάλλονται δὲ, τουντεῦθεν, οὐ μόνον τὰ ὀρθόδοξα ἑλληνικὰ χωρία, ἀλλὰ καὶ τὰ μουσουλμανικὰ τοιαῦτα, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, διενεργεῖται δ' ἅμα ἐν εὐρείᾳ κλίμακι ὁ ἐμπρησμὸς χωρίων πρὸς δὲ καὶ δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν κτιρίων. Ἰδού, λέγομεν, ἡ ἔμπρακτος ἀπάντησις, ἡ ἐπικυρωτικὴ τῶν ἀγγελθεισῶν ἀπαισίων ἀποφάσεών των, ἣν ἔδωκαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι, διαψεύδοντες πανηγυρικώτατα τὰς συνηγορίας τῶν φίλων καὶ προστατῶν αὐτῶν. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ὑπεστήριξαν τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ρωσσικῶν φύλλων ὅτι Βούλγαροι λησταντάρται δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀδίκως αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις συμπεριέλαβον καὶ αὐτοὺς ἐν ταῖς ἐπιτιμήσεσι, τὰς ὁποίας ἔδει νὰ ἀπευθύνωσι πρὸς μόνους τοὺς Ἕλληνας. Ἰδοὺ πῶς ἐννοοῦσιν οἱ Βούλγαροι νὰ συνδράμωσι τὸ ἔργον τῶν Δυνάμεων πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Μακεδονίας.

Αἱ βουλγαρικαὶ αὗται φρικαλεότητες, αἱ οὕτωσὶν ἀθρόως ἐπελθοῦσαι μετὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τὰ ὅμορα Κράτη Διακοίνωσιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, **καὶ δυνάμεναι, δικαίως, νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἡ μόνη ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ, πρὸς ταύτην, ἀπάντησις τῶν Βουλγάρων,** ἀποτελοῦσι τὸν περιφανέστερον θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ πεποιθήσει, ὑπεστηρίξαμεν. Πεποίθαμεν δὲ ἀκραδάντως, ὅτι αἱ βουλγαρικαὶ αὗται φρικαλεότητες, **αἱ διαπραχθεῖσαι ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγηθείσης προκλήσεως ἢ ἀδικίας ἐκ μέρους τοῦ ὀρθοδόξου μακεδονικοῦ πληθυσμοῦ,** θὰ δασκεδάσωσι μὲν τὴν ἀχλὺν τὴν ἐπισκοτίσασαν, ἄχρι τοῦδε, τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν προκατειλημένων, τῶν ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει συμπαθούντων πρὸς τὴν βουλγαρικὴν βουλιμίαν, θὰ φιμώσωσι δὲ, ἐπὶ τέλους, τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν ἐξ ὑστεροβούλων ὑπολογισμῶν ἐθελοτυφλούντων· ὡς ἀποδεικνῦσαι, ἡλίου φαεινότερον, τίνες οἱ προκαλέσαντες τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ψευδεπανάστασιν τοῦ 1903, τίνες οἱ προσφυγόντες, μετὰ τὴν καταστολὴν ταύτης, εἰς τὴν διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου ἀναρχικὴν δράσιν καὶ, κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην, προκαλέσαντες τὴν ἄμυναν τοῦ εἰς ἀπόγνωσιν περιελθόντος, ὡς ἐκ τῶν βουλγαρικῶν κακουργιῶν, ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας,, καὶ τίνες οἱ οὐχὶ μόνον κωφεύοντες εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Εὐρώπης πρὸς εἰρήνευσιν τῆς χώρας ἀλλὰ καὶ ἐπωφελούμενοι τῆς εὐλαβείας τῆς ἐπιδειχθείσης ὑπὸ τῶν θυμάτων αὐτῶν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας ὅπως ἐντείνωσι, προκλητικῶς, μέχρι τοῦ

ἀκροτάτου ὁρίου, τὴν κακοῦργον καὶ αἱμοχαρῆ αὐτῶν ἀναρχικὴν δρᾶσιν.

Θὰ ἀνεχθῇ, ἄραγε, καὶ τὴν ὕβριν ταύτην ἡ Εὐρώπη, ἐπὶ παντελεῖ καταβαραθρώτει τοῦ γοήτρου καὶ τοῦ κύρους αὐτῆς, τὴν αὐθάδη καὶ ἰταμὴν ταύτην πρόκλησιν τῶν μαμμοθρέπτων της, τὴν μετατρέψασαν, ἀπροκαλύπτως, εἰς ράκος τὴν τελευταίαν Διακοίνωσιν αὐτῆς;

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Αὐθεντικαὶ πληροφορίαι ἐκ Μακεδονίας ἀνακοινοῦσι τὰ ἀκόλουθα ἀπαίσια βουλγαρικὰ κακουργήματα.

16 Ὀκτωβρίου 1907.

Εἰδήσεις ἐκ Μακεδονίας λυπηραί. Δύο Ἕλληνες χωρικοὶ ἐφονεύθησαν ἀγρίως ἐν τῷ δάσει τοῦ Νερετίου (ἐπαρχίας Καστορίας) ὑπὸ βουλγαρικῆς συμμορίας. Ἄλλη συμμορία βουλγαρικὴ προσέβαλεν 8 στρατιώτας Τούρκους μεταβαίνοντας ἐκ Περλεπὲ εἰς Τίκφες. Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν, πολυπληθὴς βουλγαρικὴ συμμορία, ἐνεδρεύσασα ἔν τινι μύλῳ παρὰ τὸ Σελινὸν (Ζίχνης), ἐφόνευσεν ἓξ Ἕλληνας ποιμένας ἀόπλους, διαμελίσασα αὐτοὺς οἰκτρῶς. Οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ εὑρίσκονται ἐν ἐξεγέρσει πρὸ τοῦ θράσους τῶν Βουλγάρων. Δύο νέαι συμμορίαι βουλγαρικαὶ ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ πεδιάδι Σερρῶν, ἑτέρα δὲ νέα ἐν Ζίχνῃ.

Ληστανταρτικὴ συμμορία ἐπεχείρησε νέαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου χωρίου Μέλεγκιτς, ὅπερ κεῖται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Σερρῶν. Ἡ συμμορία, μεταβᾶσα εἰς τὸ χωρίον, διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁμογενοῦς Τάνιου Τούτιου. Οἱ ληστανταρται, ρίψαντες βόμβας ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἀνετίναξαν αὐτὴν εἰς τὸν ἀέρα. Μετὰ τῆς οἰκίας κατεστράφη οἰκτρῶς καὶ ἡ ἐν αὐτῇ κατοικοῦσα οἰκογένεια.

Τῇ 13 Ὀκτωβρίου, ὁμογενεῖς ἀνθρακεῖς ἐργαζόμενοι εἰς τὸ βασιλικὸν δάσος «Ἰμλιὰκ Ἰσιαχανὲ» παρὰ τὴν Νάουσαν, προσεβλήθησαν ὑπὸ δεκαπενταμελοῦς ληστανταρτικῆς συμμορίας, ἥτις, φονεύσασα κατ' ἀρχὰς τὸν Ἀλβανὸν φύλακα Ζέλφον, προβαλόντα ἀντίστασιν, ἐπυροβόλησεν εἶτα κατὰ τῶν προτροπάδην φευγόντων χωρικῶν καὶ ἐφόνευσαν τοὺς Ἑλληνοβλάχους ἐργάτας Μιχαὴλ Κώστα καὶ Τζῆμον.

19 Ὀκτωβρίου.

Ἡ κατάστασις σοβαρῶς ἐπιδεινοῦται ἐν τῇ περιφερείᾳ Σερρῶν ἕνεκα τῆς ἀδιαπτώτου ἐξακολουθήσεως τῶν βουλγαρικῶν ὀργίων. Προχθὲς τετάρτην, ἑσπέρας, πολυάριθμος βουλγαρικὴ συμμορία ἐπέδραμε κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ χωρίου Ἀναστασιᾶς (καζᾶ Ζίχνης), πολιορκήσασα δὲ αὐτό, ἐπετέθη λυσσαλέως, διὰ βομβῶν καὶ πετρελαίου, καὶ ἔθεσε πῦρ. Καὶ τὸ μὲν πῦρ περιωρίσθη εὐτυχῶς ὑπὸ τῶν χωρικῶν εἰς δύο οἰκίας, ἀποτεφρωθείσας, ἀλλ' ὁ προεστὼς τοῦ χωρίου κατεκρεουργήθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ὡς ἐπίσης ἐκρεουργήθησαν καὶ ἐκάησαν, ἔπειτα, εἷς ἀσθενὴς παράλυτος, μὴ δυνηθεὶς νὰ φύγῃ, καὶ δύο γυναῖκες, ἐτραυματίσθησαν δὲ θανασίμως δύο γυναῖκες, εἷς ἑπταέτης παῖς καὶ μικρὸν κοράσιον.

Ἄλλη βουλγαρικὴ συμμορία, ἐπιτεθεῖσα κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἀγροφυλάκων τοῦ χωρίου Ἀβουλα-μαχαλὲ, ἐπλήγωσε σοβαρῶς δύο ἐξ αὐτῶν.

Ἑτέρα βουλγαρικὴ συμμορία, βορείως τῶν Σερρῶν, ἐδολοφόνησεν Ὀθωμανὸν τοῦ χωρίου Μεραμόρ.

Ὁ τρόμος καὶ ἡ ἀπόγνωσις τῶν Ἑλλήνων εἶνε ἀπερίγραπτος. Ὁ Βούλγαρος ληστανταρτης ἀρχηγὸς Τσόλε, ὁ ἐπιτεθεὶς κατὰ τῆς Νεγοβάνης, ἠπείλησε καὶ πάλιν ταύτην διὰ τελείας καταστροφῆς, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν προσέλθη εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν. Ἀπεπειράθη δὲ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ ταύτην, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη, εὐτυχῶς τὴν φορὰν ταύτην ἐγκαίρως, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ.

Βουλγαρικὴ συμμορία ὡπλισμένη δι' ὅπλων Μάνλιχερ, ἐνεφανίσθη περὶ τὰς Σέρρας (σαντζάκιον Δεδέαγατς). Τινὲς τῶν ἀνδρῶν τῆς συμμορίας φέρουσι στολὰς τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ.

Σῶμα βουλγαρικὸν ἐκ 15 ἀτόμων καλῶς γυμνασμένων καὶ ὡπλισμένων, διῆλθε πρὸ 10 ἡμερῶν τὰ σύνορα διευθυνθὲν πρὸς τὰς Σαράντα Ἐκκλησίας.

ΔΙΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Διαμαρτυρία τῆς Κοινότητος Σαμαρίνης τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ βαθυσεβάστως ὑποσημειούμενοι κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Σαμαρίνης, κατὰ τὸν χειμῶνα μακρὰν τῆς κωμοπόλεως πατρίδος ἡμῶν διεσκορπισμένοι ὄντες, μετὰ πλείστης ἀθυμίας καὶ θλίψεως ἐπληροφορούμεθα περὶ τῶν πιέσεων, ἃς χάριν ἡμῶν ὑφίστατο, ὡς καὶ περὶ τοῦ δεινοῦ ἀγῶνος, ὃν διεξῆγεν ἡ πανσέβαστος ἡμῶν Μήτηρ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πρὸς ἀπόκρουσιν καὶ καταπολέμησιν τῶν παντοίων τοῦ ἐθνισμοῦ ἡμῶν ἐχθρῶν. Τώρα μόλις συγκεντρωθέντες ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν, πρώτιστον αἰσθανόμεθα καθῆκον νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην, τῇ τε Ὑ. Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν ἱερᾷ Συνόδῳ διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν προστασίαν καὶ νὰ διακηρύξωμεν καὶ πάλιν, δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ὅτι πιστότατοι διατελοῦντες ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ εὐεργετικωτάτου ἡμῶν ἄνακτος Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν, ἐσμέν, εἴμεθα καὶ θὰ εἴμεθα τέκνα ἀφωσιωμένα τῆς φιλοστόργου ἡμῶν Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀδιασπάστως ἡνωμένοι μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ἑλλήνων, μεθ' ὧν κοινὴν ἔχομεν τὴν καταγωγήν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις καὶ τὴν δρᾶσιν, ὅτι οὐδέν μᾶς συνδέει πρὸς τοὺς παρὰ τὸν Δούναβιν ραδιούργους, οἵτινες, ἐπωφελούμενοι γλωσσικοῦ ἰδιώματος, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος παραμείναντος ἐν ἡμῖν, καίτοι ὅλως διαφόρου τῆς γλώσσης τῶν Μολδοβλάχων, ἀπεπειράθησαν, μάτην ἐργαζόμενοι καὶ δαπανῶντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διὰ νὰ ἀποκτήσωσι προσηλύτους, νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διχόνοιαν, τὰς ἔριδας καὶ τὰ μίση μεταξὺ ἀδελφῶν. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἡμῶν ἀπωλέσθη, πλὴν τινῶν υἱῶν τῆς ἀπωλείας, οἵτινες, Ἰοῦδαι τοῦ Γένους ἡμῶν γενόμενοι, ἐπώλησαν ἀντὶ τοῦ ρωμουνικοῦ ἀργυρίου καὶ ἐθνισμὸν καὶ πατρίδα, καὶ οἷς Κύριος γένοιτο ἵλεως, διαφωτίζων καὶ ἐπανάγων αὐτοὺς εἰς τὴν ἐθνικὴν ποίμνην.

Καὶ πάλιν πολλάκις ἐκφράζοντες τὴν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην καὶ ἐκδηλοῦντες τὴν εἰς τὰ πάτρια ἀμετάτρεπτον ἡμῶν ἐμμονήν, διατελοῦμεν κτλ.

Ἐν Σαμαρίνῃ, τῇ 25 Ἰουλίου 1907.

Τὴν διαμαρτυρίαν ταύτην ὑπογράφουσι καὶ σφραγίζουσιν ἡ ἐννεαμελὴς Δημογεροντία τῆς Κωμοπόλεως, οἱ τέσσαρες μικταροαζάδες, οἱ ἓξ ἱερεῖς, οἱ ἰσάριθμοι διδάσκαλοι καὶ πεντακόσιοι εἴκοσι δύο κάτοικοι οἰκογενειάρχαι, τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν τῶν ὁποίων κυροῦσιν αἱ σφραγῖδες τῆς Δημογεροντίας καὶ τῶν μικταροαζάδων.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Ἐσχάτως περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν ἡ παρὰ πόδας ἔντυπος ἐγκύκλιος.

«Μακεδονοβλαχικὸς Ἐκπαιδευτικὸς Σύλλογος ἐν Βουκουρεστίῳ.

Πρὸς τοὺς Βλάχους τῆς Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Ἀλβανίας.

Βουκουρέστιον, ἐκ τῆς τυπογραφίας τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Βιβλίων» 1895

Ἀγαπημένοι καὶ καλοί μας ἀδελφοὶ Βλάχοι τῆς Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Ἀλβανίας.

Ἴσως θὰ ἐντραπῆτε ὅταν ἀκούσητε τὸ ὄνομά σας Βλάχοι. Διότι ἔτσι ἐκατήντησεν αὐτὸ τὸ ἔνδοξον ὄνομα, ὥστε οἱ ἀδελφοί μας Γραικοὶ μὲ περιφρόνησιν καὶ ἀηδίαν μᾶς κάμνουν νὰ τὸ προφέρωμεν. Καὶ ὅμως, ἀδελφοί, τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τωόντι ἔνδοξον καὶ κανὲν ἔθνος τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης δὲν τὸ ἀρνεῖται.

Πρῶτον, διότι Βλάχοι λέγονται ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ οἱ πολυάριθμοι πέραν τοῦ Δουνάβεως ἀδελφοί μας Βλάχοι, οἱ ὁποῖοι μόνοι σχηματίζουν ἕνα ἀριθμὸν περισσότερον ἀπὸ 10 ἑκατομμύρια ψυχάς. Δεύτερον, διότι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα χρησιμεύει εἰς τὰ σλαυϊκὰ ἔθνη διὰ τὴν ὀνομασίαν καὶ αὐτῶν τῶν Ἰταλῶν, ἐξ οὗ καὶ οἱ Οὔγγροι, τοὺς μὲν Βλάχους ὀνομάζουν Ὀλὰχ, τοὺς δὲ Ἰταλοὺς Ὀλὰς, ὅπερ εἶνε τὸ ἴδιον.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη ἀπέδειξε πλέον, ὅτι Βλάχοι εἶνε ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀπὸ τοὺς Σλαύους εἰς τοὺς Λατίνους, δηλαδὴ Ρωμαίους, τὸ παλαιὸν ἔθνος ὁποῦ εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Εὔκολα λοιπὸν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι, ὅταν οἱ ξένοι μᾶς ὑβρίζουν ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς Βλάχους, μᾶς κάμνουν τοὐναντίον μεγάλην τιμήν, διότι τὸ ὄνομα αὐτὸ κατάγεται ἀπὸ τὸ εὐγενέστερον καὶ ἐξακουστότερον γένος τοῦ κόσμου, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους.

Θὰ ἐρωτήσῃ κανείς: Καὶ εἶνε λοιπὸν αὐτὸ ἀληθές;

Ναὶ, εἶνε τόσον ἀληθὲς, ὁποῦ δὲν εὑρέθηκε κανεὶς ἱστορικὸς νὰ τὸ ἀρνηθῇ, παρὰ μερικοὶ ἀγράμματοι, σκωριασμένοι ἢ μισομαθημένοι καλαμαράδες ἀπὸ τὰ μέρη μας, ὁποῦ πληρωνόμενοι, ἢ μᾶλλον διὰ τὴν ἀγραμματοσύνην τους, διαδίδουν διάφορα ἐφευρήματα ἀνάλατα, ὅτι δῆθεν οἱ Βλάχοι δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ Ἑλληνό-βλαχοι, τοῦτ' ἔστιν Ἕλληνες, ὁποῦ ἔχασαν τὴν γλῶσσάν τους, ἢ, ἂν δὲν λέγουν ἔτσι, πλάττουν ἄλλα τερατολογήματα, ὅτι οἱ Βλάχοι εἶνε ἔθνος κατασκευασμένον ἀπὸ ἕνα μῖγμα χιλίων ἄλλων ἐθνῶν καὶ μόνον ἐλάχιστον μέρος εἶνε παλαιὸ-

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ρωμαϊκὸν αἷμα. Αὐτὸ ὅμως μάλιστα οἱ ἀδελφοί μας Γραικοὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰποῦν, διότι εὑρίσκονται εὐρωπαῖοι σοφοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται εἰς τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνας καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν καὶ τοὺς ἀποδεικνύουν ὅλους Βουλγάρους, τὸ ὁποῖον ὅμως ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ τὸ παραδεχθῶμεν . . . . . .

Διὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸ γένος ἑνὸς λαοῦ, λαμβάνει ὡς κριτήριον τὴν γλῶσσάν του, καὶ ἐπειδὴ ἡ γραικικὴ διάλεκτος ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, λέγομεν γενικῶς, ὅτι οἱ σημερινοὶ Ρωμηοὶ ἢ Γραικοὶ εἶνε ἑλληνικῆς καταγωγῆς (χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι διάφορα ξένα καὶ βάρβαρα γένη κατὰ καιροὺς ἀνακατώθηκαν μὲ τοὺς Ἕλληνας), ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ σημερινοὶ Βλάχοι, εἶνε Ρωμαῖοι, καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν διάλεκτον ὁποῦ ὁμιλοῦν καὶ τῆς ὁποίας ἡ γραμματικὴ καὶ μέγα μέρος τῶν λέξεων εἶνε καθαρὰ λατινικὰ κατὰ τὴν γνώμην τῶν σημερινῶν γλωσσολόγων καὶ ἱστορικῶν . . .

Δὲν εἶνε λοιπὸν ὅλως δι' ὅλου ἐντροπὴ νὰ λεγώμεθα καὶ νὰ ἐργαζώμεθα ἤτοι ὡς Ἀρωμάνοι ἤτοι ὡς Βλάχοι, παρὰ περισσοτέρα ἐντροπὴ νὰ λέγωμεν, ὅτι εἴμεθα Γραικοί, ἐνῷ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς κάμῃ Βλάχους.

Ἔπειτα, ὅτι εἴμεθα Βλάχοι ἔχει νὰ κάμῃ πολὺ, καὶ δὲν εἶνε ὅλως δι' ὅλου ἀδιάφορον, ἐνῷ εἴμεθα Βλάχοι, νὰ λέγωμεν ὅτι ἀνήκομεν εἰς ἄλλην φυλήν. Πρῶτον, διότι τὸ ψεῦδος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα τὰ ὁποῖα τιμωρεῖ ἡ θρησκεία μας. Ὕστερα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μάθησιν τῶν τέκνων μας, τὸ ψεῦδος αὐτὸ εἶνε ὁλοτελῶς ἐναντίον ὅλων τῶν παραγγελιῶν καὶ τῶν ἰδεῶν τῶν σημερινῶν διαβασμένων ἀνθρώπων.

Διότι ὡς κρῖμα μεγάλο θεωρεῖται σήμερον ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς ἄνδρας τὸ νὰ μανθάνουν τὰ παιδιὰ εἰς γλῶσσαν ποῦ οὔτε αὐτὰ τὰ ἴδια δὲν τὴν ὁμιλοῦν οὔτε εἰς τὸ σπῆτι οἱ γονεῖς τους.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν οἱ νέοι μανθάνουν, σὰν παπαγάλλοι, πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἐννοοῦν καὶ διὰ τοῦτο μακρὰν τοῦ νὰ ἐπωφεληθοῦν, βλάπτουν τὸν νοῦν καὶ ἀποκλακώνουν τὸ μνημονικὸν καὶ τὴν κρίσιν τους. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸ δεύτερον καὶ οὐχὶ σπουδαιότερον κακὸν ὁποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν σπουδαγμὸν εἰς ξένας καὶ μὴ ἐννοουμένας διαλέκτους.

Τὸ τρίτον κακὸν εἶνε, ὅτι τὰ σημερινὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, ἔτσι ὅπως εἶνε διωργανισμένα, ἔχουν τόσας ἐλλείψεις καὶ τόσον πολὺ μένουν πίσω ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα κατὰ τὴν μέθοδον καὶ τὸ πρόγραμμα, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ φέρουν καρποὺς ὠφελίμους. Καθ' ὅσον ἡμεῖς, τὴν σήμερον ἄνθρωποι μὲ πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ φροντίδες, δὲν ἔχομεν καιρὸν γιὰ χάσιμον μὲ τὰ παληὰ βιβλία καὶ γράμματα, οὔτε παιδιὰ γιὰ ρίξιμο ὁποῦ σὲ 20 καὶ 25 χρόνια νὰ τὰ στέλνωμε εἰς τὰ σχολεῖα γιὰ νὰ μάθουν μόνον Ἑλληνικὰ καὶ αὐτὰ κοτζά-στραβά. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ παραβάλωμεν τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα μὲ τὰ σχολεῖα τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀρμενίων, καὶ θὰ ἀνατριχιάσωμεν βλέποντες τὴν μεγάλην προκοπὴν ὁποῦ κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐνῷ τὰ ἰδικά μας σχολεῖα δὲν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν παρὰ πῶς νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ ὑβρίζουν τοὺς Βλάχους . . . . .

Θὰ πῇ κανεὶς ὅμως, ὅτι ἡ Βλαχικὴ γλῶσσα δὲν εἶνε καταλληλος νὰ ἐκφράσῃ ὅλας τὰς ἰδέας καὶ τὰ διανοήματα καθὼς αἱ ἄλλαι εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι. Αὐτὸ ἀληθεύει μόνον διὰ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ διὰ τοὺς ἀπερισκέπτους, ὁποῦ ἐπαναλαμβάνουν τὰ λόγια ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦνται μὲ τὸ νὰ ραδιουργοῦν καὶ ἀμαυρώνουν κάθε πρᾶγμα ξένον.

Ἐκτὸς αὐτῶν τῶν ἐπιχειρημάτων ἔχομεν καὶ ἄλλα διὰ νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτ' μὲ τὴν βλαχικὴν γλῶσσαν κατορθώνει κανεὶς νὰ κάμῃ περιστότερα παρ' ὅσον μὲ τὴν Ἑλληνικήν. . . .

Ἔπειτα ὑποθέσατε, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν νὰ ἐκπαιδεύωμεν τοὺς υἱούς μας μὲ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τυχαίνει ὅμως κάποιαν ἡμέραν, Θεὸς φυλάξοι, ὁποῦ ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ διατηρήσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ παραπάνω τὰ σχολεῖά μας (διότι κατὰ τὰ σημερινὰ φαινόμενα καὶ τοῦτο εἶνε ἐνδεχόμενον), εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τί καταντοῦμεν ἡμεῖς οἱ Βλάχοι τῆς Μακεδονίας, Ἀλβανίας καὶ Ἠπείρου; Ἅμα μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἀδελφῶν μας Γραικῶν ἀρνηθοῦμεν τὴν χρηματικὴν καὶ ἠθικὴν βοήθειαν τὴν ἐρχομένην ἀπὸ τοὺς συμπαριῶτάς μας τῆς Ρωμανίας, τότε, ἀφημένοι μονάχοι εἰς τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς τὴν φτώχια μας, δὲν μένομεν μαῦροι καὶ ἄραχνοι ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου κοινοῦ μας ἐχθροῦ—Βουλγάρων, Σέρβων καὶ Ρώσσων, οἱ ὁποῖοι εἶνε τὸ ἴδιον;

Θὰ πέσωμεν θύματα ἡμεῖς πρῶτοι Ἀλλ' ἃ ἔχουν κατὰ νοῦν οἱ Ἕλληνες, ὅτι μὲ τὸ χάσιμόν μας ἔχασαν καὶ αὐτοὶ τὸ προπύργιόν τους ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ὅσον ζοῦμεν ἡμεῖς, κάθε ἄνθρωπος προβλεπτικὸς δύναται νὰ ἐγγυηθῇ ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς, καλὰ ἐννοούμενος, ποτὲ δὲ χάνεται.

Αὐτὴν τὴν φανερὰν ἀλήθειαν τὴν καταλαμβάνουν ὅλοι οἱ γνωστικοί . . . . . .

Ἂς μὴ λησμονήσουν οὐδ Ἕλληνες, ὅτι μὲ ὅλας τὰς ἀδιακόπους προσπαθείας καὶ ἐνεργείας των διὰ τὸν ἐξελληνισμὸν τῶν ἀλλογλώσσων Μακεδόνων, δὲν κατώρθωσαν ἕως τώρα τίποτες, ἂν δὲν ἔχασαν πάρα πολὺ, καὶ ὅτι ἕως ὅτου οἱ Βλάχοι ἦσαν γνήσιοι Βλάχοι, ἐπρόσφεραν τόσας μεγάλας ἐκδουλεύσεις καὶ θυσίας εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν, ὥστε οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ εἶνε αἰωνίως εὐγνώμονες πρὸς αὐτούς. . . . .

Αὐτὰ ὅλα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἡμεῖς οἱ ἐν Βλαχίᾳ ἀντιπρόσωποι τῶν Μακεδνο βλάχων τῆς Ρωμανίας, Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Τουρκίας, καὶ πεπεισμένοι, ὅτι μέγαν κίνδυνον τρέχομεν ἀπέναντι τῶν γιγαντιαίων βημάτων τῆς προόδου τῶν ἐχθρικῶν στοιχείων τῆς Μακεδονίας, συνενοήθημεν νὰ συνέλθωμεν καὶ εὕρωμεν τά μέσα ὅπως ἀντεπεξέλθωμεν γενναίως παλαίοντας κατὰ τῶν ἀναφανδὸν ἐπιτιθεμένων ἐναντίον μας ξένων.

Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὑπάρχουν δύο μέσα: Α'. Τὰ σχολεῖα διὰ τῶν ὁποίων νὰ διαδοθῇ ἐν τῇ πατρίδι μας ἡ ἰδέα τῆς ἀδελφοποιήσεως καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῶν ἐπαπειλουμένων μερῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνικοτήτων τῆς Μακεδονίας καὶ ἰδίως τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως τοῦ ἡμετέρου ἐθνικοῦ στοιχείου. Καὶ Β' μέσον εἶνε ὁ τύπος ἡμέτερος καὶ ξένος, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ καταστήσωμεν γνωσσὴν καὶ δημώδη καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν . . . . . .

Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως εἴδαμεν, αὐτοὶ οἱ Βλάχοι δὲν γίνονται πλέον, καθὼς δὲν ἔγειναν Ἕλληνες, καὶ ἐπειδὴ πολὺ εὐκολώτερον ἠμποροῦν νὰ γίνουν Βούλγαροι, ἂν δὲν εἶνε πρῶτον Μακεδόνες καὶ ὡς Μακεδόνες παλαίσουν κατὰ τῶι ἐχθρῶν τῆς Μακεδονίας, διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τοὺς ἁπανταχοῦ σκορπισμένους ἀδελφούς μας Βλάχους νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν μὲ τὰ μέσα ὁποῦ εὐκολύνεται ὁ καθένας . . . . . .

Διότι εἶνε μεγάλο κρῖμα νὰ χαθῇ ἡ Μακεδονία, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς ἄλλας χώρας καὶ νὰ παράσχῃ

εἰς ὅλην τὴν ἀνατολὴν τοὺς μεγαλητέρους καὶ ἐνδοξοτέρους ἄδρας. Μόνον μὲ τοὺς υἱούς της Βλάχους εὐηργέτησεν ὄχι μόνον τὴν Ἑλλάδα, καθὼς εἴδαμεν, ἀλλὰ μὲ τὸν Σίνα καὶ Δούμβα τὴν Αὐστρίαν, μὲ τὸν Δεὰκ τὴν Οὐγγαρίαν, μὲ τὸν Βολιντινιάνον καὶ Γερμάνην τὴν Βλαχίαν, μὲ τὸν μέγαν Σαγούνα καὶ Γόζσου τὴν Τρανσυλβανίαν, μὲ τὸν ἥρωα Γιάγκον τὴν Σερβίαν κτλ. . . . . .

Αὐτὰ γνωρίζοντες καὶ ἔχοντες κατὰ νοῦν, νομίζομεν ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ ἐθνική μας συνείδησις καὶ ὑπερηφάνεια καὶ ἀναποδογυρίσῃ τὰ ἄδικα καὶ ἄνομα σχέδια τῶν ξένων.

Διότι ἀξιοπαρατήρητον εἶνε, ὅτι διὰ νὰ ἔχουν οἱ ξένοι τὸ σχέδιον νὰ μᾶς ζωνεύσουν, θὰ πῇ ὅτι ἐννόησαν πῶς τὸ γένος μας εἶνε ἐκλεκτὸν καὶ ὅτι ἡ εὐγένειά του κάμνει τιμὴν εἰς κάθε ἔθνος μὲ τὸ ὁποῖον ἤθελε συγχωνευθῇ.

Μεγάλην ἀφ' ἑτέρου ἐμπιστοσύνην ἔχομεν (διότι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ὑπάρχει Θεὸς καὶ διὰ τὰ ἔθνη καθὼς καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ ἔχουν καθαρὰν τὴν συνείδησίν τους), μεγάλην, λέγομεν, ἐμπιστοσύνην καὶ ἐλπίδα ἔχομεν εἰς τὸ ἔθνος μας, τοῦ ὁποίου τὴν ἕως τώρα ὀπισθοδρόμησιν καὶ ἀκαταστασίαν μὲ πίκραν καὶ ἐντροπὴν βλέποντες οἱ ἁπανταχοῦ υἱοί του, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θέλουν σπεύσει νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειά του καὶ τοιουτοτρόπως θέλουν βάλει τὸ θεμέλιον τῆς προκοπῆς καὶ τῆς σωτηρίας του.

Ναὶ! Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὁποῦ βλέπων καὶ ἀκούων τοὺς λόγους μας νὰ ἀνατριχιάσῃ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ προσβεβλημένος ἀπέναντι τῶν ξένων ἐθνῶν. . . . . .

Ἐπειδὴ λοιπὸν γνωρίζομεν, ὅτι ὁ ἱερός μας σκοπὸς δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ ἀδιαφόρους καὶ ψυχρούς, ὅτι εἶνε πολλοὶ ἐκεῖναι ὁποῦ αἰσθάνονται τὴν ἁγίαν ἀγάπην διὰ τὴν γλυκειὰ πατρίδα καὶ ὅτι ἡ πατρίς μας ἔχει καὶ ἄλλα τέκνα μεγάλα ὁποῦ νὰ θυσιάζουν τήν ζωήν τους διὰ τὴν σωτηρίαν της, σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ σᾶς καθικετεύομεν, ἐν ὀνόματι τῆς ὑψηλῆς καὶ ὑποχρεωτικῆς ἰδέας ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς πατρίδος, νὰ ἀπευθυνθῆτε πρὸς τὸν Σύλλογόν μας εἰς τὸ Βουκουρέστιον καὶ, ἢ μακρόθεν, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, λάβητε μέρος ἐνεργὸν γινόμενοι μέλη αὐτοῦ, καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς ἀγαπημένης πατρίδος θὰ μείνῃ γραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα, θὰ εἶνε εὐλογημένον παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ μὲ αἰώνιον σέβας θὰ προφέρηται ἀπὸ τὰ χείλη τῶν εὐγενῶν μας συμπατριωτῶν.

Ἀδελφικὰ σᾶς χαιρετῶμεν, καὶ ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἡ ἀδρέσσα:

Societatea de Cultura Macedono-româna
Bulevardut Elisabeta No. 11.
BUCURESTI.

Θὰ ὑποθέσωσιν, ἴσως, οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ὅτι εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς χαριτωμένης ταύτης ἐγκυκλίου (ἐκ τῆς ὁποίας παρελείφθησαν μόνον τεμάχια τινὰ ἐπουσιώδη, μὴ παραβλάπτοντα ποσῶς τὴν ὑφὴν τοῦ ὅλου) παρωρμήθημεν ἐκ τῆς προθέσεως ἵνα προβῶμεν εἰς ἀναίρεσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀποθησαυριζομένων ἱστορικῶν καὶ ἐθνολογικῶν καὶ γλωσσολογικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ ἠθικοκοινωνικῶν μαργαριτῶν, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη, — δηλητηριαζόμεναι ἢ παραπλανώμεναι, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ τοὺς «ἀδελφοὺς Γραικοὺς» — δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβωσι μέχρι τοῦδε ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν.

Ἀλλ' ἡ πρόθεσις ἡμῶν τυγχάνει πάντη διάφορος. Διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς οὐσίας τῆς ἐγκυκλίου, οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» δὲν ἔχουσι ποσῶς ἀνάγκην, παρὰ τὸ προσπεποιημένον κίβδηλον αὐτῆς ὕφος, τῆς χειραγωγίας ἡμῶν· διότι λαλεῖ τοῦτο λίαν εὐγλώττως ἀφ' ἑαυτοῦ. Εἰς δημοσίευσιν αὐτῆς προβαίνομεν δι' ἕτερον λόγον· διότι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ἀποτελεῖ **τὴν περιφανεστέραν ἀνατροπὴν τῶν θεωριῶν τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας, παρ' αὐτῆς ταύτης διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν συντελουμένην, καὶ, τὸ νοστιμώτερον, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ τῷ πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ἀδίκου ἀγῶνος αὐτῆς συνταχθέντι καὶ ἐκδοθέντι.**

Αἱ κρίσεις ἡμῶν αὗται πιθανὸν νὰ ἐκληφθῶσιν, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὡς ἀνούσιος ἀστεϊσμὸς καὶ νὰ θεωρηθῶμεν ὡς παίζοντες ἐν οὐ παικτοῖς· Ἀλλ' ἔχομεν πλήρη συναίσθησιν τῆς σοβαρότητος τοῦ ζητήματος, ὥστε νὰ ἐπιτρέψωμεν ἡμῖν αὐτοῖς τοιαύτην ἐκτροχίασιν. Βεβαιοῦμεν, σοβαρώτατα, ὅτι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας ἀνατρέπει ἄρδην, ἀπ' αὐτῶν τῶν βάσεων, τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν συντελουμένην, καὶ τὸ ἀποδεικνύομεν.

Ἡ ὅλη οὐσία καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς, εἰς ὃν κατατείνει ἡ ἐγκύκλιος, εἶναι ὅτι οἱ Κουτσόβλαχοι τῆς Μακεδονίας, Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ ΑΛΒΑΝΙΑΣ εἰσὶ γνήσιοι Ρωμοῦνοι, κατ' οὐδὲν διαφέροντες τῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι οἱ θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι, καθὼς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ὕπατον συμφέρον των, ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς νὰ ἀναγνωρίσωσι τοῦτο, καὶ, καταλιμπάνοντες τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ τὴν ξένην καὶ ἀκατάληπτον αὐτοῖς ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ χρησιμοποιῶσι, τουντεῦθεν, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου, μόνον τὴν βλαχικὴν γλῶσσαν, ἥτις συνταυτίζεται μὲ τὴν ρω-

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

μουνικὴν, κατὰ τοὺς γράφοντας· Τούτων τεθέντων, γνωρίζετε τώρα εἰς ποίαν γλῶσσαν ἀποτείνει ὁ Μακεδονο-βλαχικὸς Σύλλογος» τοῦ Βουκουρεστίου, τὰς ὡραίας ἀδελφικὰς καὶ πατριωτικὰς ταύτας νουθεσίας πρὸς τοὺς Κουτσουβλάχους; Ἀπίστευτον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀληθέστατον. ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ **Ναί· ἡ ἐγκύκλιος εἶναι συντεταγμένη εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν· τὸ κείμενον τὸ ὁποῖον προετάξαμεν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ πρωτότυπον καὶ οὐχὶ μετάφρασίς τις· μόνη δὲ ρουμουνικὴ φράσις ἀπαντῶσα ἐν αὐτῷ, εἶναι ἡ «ἀδρέισα» τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἕδρας τοῦ μακεδονοβλαχικοῦ Συλλόγου.**

Καὶ λοιπὸν ὁ Μακεδονο βλαχικὸς Σύλλογος τοῦ Βουκουρεστίου, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς Κουτσοβλάχους λέγει πρὸς αὐτοὺς τάδε· «διὰ » νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸ γένος ἑνὸς λαοῦ λαμβάνει » ὡς κριτήριον τὴν γλῶσσάν του. Ὡς κρίμα με » γάλο θεωρεῖται σήμερον ἀπὸ ὅλους τοὺς σο » φοὺς ἄνδρας τὸ νὰ μανθάνουν τὰ παιδιὰ εἰς » γλῶσσαν ποῦ οὔτε αὐτὰ τὰ ἴδια δὲν τὴν ὁμι » λοῦν, οὔτε εἰς τὸ σπῆτι οἱ γονεῖς τους. Διότι » κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν οἱ νέοι μανθάνουν » σὰν παπαγάλλοι πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἐν » νοοῦν καὶ διὰ τοῦτο, μακρὰν τοῦ νὰ ἐπωφελι » θοῦν, βλάπτουν τὸν νοῦν καὶ ἀποβλακώνουν » τὸ μνημονικὸν καὶ τὴν κρίσιν τους· ἰδοὺ λοι » πὸν καὶ τὸ δεύτερον καὶ οὐχὶ σπουδαιότερον » κακὸν ὁποῦ προέρχεται ἀπὸ τὸν σπουδαγμὸν » εἰς ξένας καὶ μὴ ἐννοουμένας διαλέκτους. Θὰ » πῇ κανεὶς ὅμως ὅτι ἡ βλαχικὴ γλῶσσα δὲν » εἶναι κατάλληλος νὰ ἐκφράσῃ ὅλας τὰς ἰδέας » καὶ τὰ διανοήματα καθὼς αἱ ἄλλαι εὐρωπαϊ » καὶ γλῶσσαι. Αὐτὸ ἀληθεύει μόνον διὰ τοὺς » ἀμαθεῖς καὶ τοὺς ἀπερισκέπτους, ὅπου ἐπανα » λαμβάνουν τὰ λόγια ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, » οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦνται μὲ τὸ νὰ ραδιουρ » γοῦν καὶ ἀμαυρώνουν κάθε πρᾶγμα ξένον».

Καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς λαμπρὰς ἰδέας, ὁ Μακεδονοβλαχικὸς Σύλλογος τοῦ Βουκουρεστίου τὰς λέγει πρὸς τοὺς Κουτσοβλάχους ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ. Risum teneatis amici (συγκρατήσατε τὸν γέλωτα, φίλοι), θὰ ἀνεφώνει, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ λατῖνος ποιητὴς καὶ πρόγονος! τῶν Ρωμούνων Ὁράτιος.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ ἐξαναγκισθῇ ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα νὰ ἐκλέξῃ ὡς ὄργανον συνεννοήσεως μετὰ τῶν Κουτσοβλάχων τὴν ἑλληνικὴν, καὶ ταῦτα ἐν ἐγγράφῳ δι' οὗ προτείνει αὐτοῖς τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς ἑλληνικῆς, δὲν ἰσοδυναμεῖ τοῦτο πρὸς δημοσίαν καὶ πανηγυρικὴν ἀνομολογίαν ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ πραγματικὴ μητρικὴ γλῶσσα τῶν Κουτσοβλάχων, ἡ μόνη παρ' αὐτῶν καταληπτὴ, καὶ ὅτι, οὔτε οἱ Κουτσόβλαχοι ἐννοοῦσιν ἢ λαλοῦσι τὴν ρωμουνικὴν γλῶσσαν, οὔτε οἱ Ρωμοῦνοι τὸ κουτσοβλαχικὸν ἰδίωμα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ γένηται χρῆσις ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, τῆς κουτσοβλαχικῆς ἢ τῆς ρωμουνικῆς ὡς ὀργάνου συνεννοήσεως ταύτης μετὰ τῶν Κουτσοβλάχων; Ἀφοῦ δὲ, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ θεωρίαν αὐτῆς ταύτης τῆς προπαγάνδας. «διὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς τὸ γένος ἑνὸς λαοῦ λαμβάνει ὡς κριτήριον τὴν γλῶσσάν του», **ἡ χρησιμοποίησις παρὰ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς συνεννόησιν μετὰ τῶν Κουτσοβλάχων,** δὲν ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς προπαγάνδας αὐτῆς, τὴν ὁριστικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσουβλάχων; Τὴν ἑλληνικὴν δὲ ταύτην καταγωγὴν τῶν Κουτσοβλάχων, **τὴν προκηρυσσομένην παρὰ τούτων**, δὲν συνομολογεῖ, ἀφελῶς, αὐτὴ αὕτη ἡ προπαγάνδα, ὅταν λέγῃ πρὸς τοὺς Κουτσοβλάχους, ὅτι «εἶναι περισσοτέρα ἐντροπὴ **νὰ λέγωμεν ὅτι εἴμεθα Γραικοὶ** ἐνῷ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς κάμῃ Βλάχους» καὶ ὅταν ἀπειλῇ τούτους διὰ τῆς θείας δίκης ἂν δὲν ἀλλάξουν γνώμην «διότι τὸ ψεῦδος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα τὰ ὁποῖα τιμωρεῖ ἡ θρησκεία μας;

Εἴχομεν λοιπὸν ἄδικον νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν ἐγκύκλιον ταύτην τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας ὡς τὴν περιφανεστέραν ἀνατροπὴν τῶν θεωριῶν καὶ ἀξιώσεων καὶ ἐνεργειῶν αὐτῆς, παρ' αὐτῆς ταύτης διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν συντελουμένην, καὶ δὴ, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἐγγράφῳ τὸ πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ἀδίκου ἀγῶνος αὐτῆς συνταχθέντι καὶ ἐκδοθέντι;

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐτυμηγορία καὶ τῶν πρωτίστων ἐνδιαφερομένων, αὐτοῦ τούτου δηλ. τοῦ κουτσουβλαχικοῦ πληθυσμοῦ, ἀποκρούσαντος μετὰ βδελυγμίας τὰς ὑπούλους ταύτας εἰσηγή-

σεις· ἠδὲ ἐγκύκλιος τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας συνετέλεσεν ἰσχυρῶς μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτῆς χρεωκοπίαν, ὡς ἐμπεδώσασα παρ' αὐτῷ τὴν ἰδέαν, τόσον περὶ τοῦ ἐπιπολαίου καὶ ἀναξιοπίστου τοῦ χαρακτῆρος, ὅσον καὶ περὶ τῆς ἀμβλύτητος τῆς διανοίας τῶν ἐκεῖθεν τοῦ Ἴστρου αὐτοκλήτων ἀδελφῶν, δῆθεν, καὶ σωτήρων αὐτοῦ. Ἡ δὲ σωρεία τῶν διαμαρτυριῶν τῶν ἑλληνοβλαχικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου, αἱ πληροῦσαι, ἀπὸ τοσούτου ἤδη χρόνου, τὰς στήλας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καθὼς καὶ ἡ εἰς τὴν χρῆσιν τρομοκρατικῶν μέτρων προσφυγὴ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας, διαπιστοῦσι, κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως, τὴν οἰκτρὰν χρεωκοπίαν, — χρεωκοπίαν δὲ ὁριστικὴν καὶ τελεσίδικον — τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐξεδώκαμεν ἐν ἀριθμῷ 42 τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» τὰς ἀποφάσει συνοδικῇ σταλείσας τοῖς τε μακαριωτάτοις πατριάρχαις Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἀγχιάλου, Κιτίου καὶ Κυρηνείας ἐπιστολάς. Σήμερον ἐκδίδομεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου, τὴν προκαλέσασαν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς διαγνώμης τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως περὶ τῆς ἱερᾶς ἐν Κύπρῳ Συνόδου καὶ τῶν δεόντων γενέσθαι πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

ἀριθμ. 308.

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ σεβασμιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κυρίῳ Ἰωακείμ, ἀδελφῷ τιμιωτάτῳ καὶ συλλειτουργῷ περισπουδάστῳ, χαίρειν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Θεῷ.

Παρελάβομεν εἰς Κύπρον φίλον συνοδὸν τὸν κομίζοντα τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα ἱερώτατον μητροπολίτην Χαλεπίου καὶ ἡμέτερον ἐν Καίρῳ ἐπίτροπον κ. Νεκτάριον καὶ ἐκρατήσαμεν αὐτὸν ἐν τῇ καμίνῳ ταύτῃ τῶν φλεγόντων καυσόνων χρήσιμον ἀρωγὸν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταχείας διευθετήσεως τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος, οὗ τὴν αἰσίαν ἐπίλυσιν ἐπεζήτουν οἱ ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἠγαπημένους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοὺς σεβασμιωτάτους ἀντιπροσώπους τῶν ἁγιωτάτων ἀποστολικῶν καὶ πατριαρχικῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν προσκεκληκότες, ἀλλ' ἡ ἐλπὶς ἡμῶν οὐκ ἐξέβη. Καὶ φοβούμενοι μή τι καὶ βλαβῇ τὴν ὑγιείαν ἀντ' ὠφελείας ἡ αὐτοῦ Ἱερότης, ἥπερ οἱ ἰατροὶ τὴν δροσοβόλον τοῦ Βοσπόρου αὖραν συνέστησαν, ἀναγκαζόμεθα στερηθῆναι αὐτοῦ πρὶν ἢ ἔτι ρυθμισθῇ ἡ ἐλπιζομένη διευθέτησις, καὶ τί λέγομεν; πρὶν ἢ ἔτι καὶ ἐλπίς τις ὑπανατείλῃ πόρρωθεν προσδοκωμένης λύσεως. Τίνος δ' ἕνεκεν ἡ τοσαύτη δυσχέρεια καὶ ἡ τηλικαύτη εἰς μάτην τοσούτου χρόνου ἀνάλωσις; Λεπτομερέστερον μὲν καὶ ἀκριβέστερον αὐτὸς ἐξηγήσει τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων ὁ κομίζων τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα. Ἡμεῖς δὲ ἐκεῖνο μόνον σημειούμεθα ὅτι δυστυχῶς οἱ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος φεύγοντες καὶ διὰ τοῦτο συνόδους διοικούσας ἐν Κύπρῳ ἐφευρίσκοντες καὶ κατηγοριῶν ὑπέρμετρον πλῆθος (τίς γὰρ κωλύων τὴν συκοφαντίαν ἐπ' ἄπειρον ἀσχημονεῖν;) κατ' ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ συσσωρεύοντες πολλὴν οἴονται εὑρίσκειν ἐνίσχυσιν ἀκριβῶς ἐν ταῖς περὶ Συνόδου ἐν Κύπρῳ ἐκφράσεσιν καὶ ταῖς περὶ κατηγορητηρίων δηλώσεσι τοῦ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ περισπουδάστου ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου, ἀντιπροσώπου τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῖν Παναγιότητος ὁριστικόν τι περὶ ἑκατέρου τούτων ἀποφεύγοντος, ὡς νομίζουσιν, ἐξειπεῖν. Ἡμεῖς μὲν οὖν, Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ, καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ἐν Κύπρῳ ἀνιαρωτάτης ἔριδος ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς ἕως τοῦ νῦν δεδηλωμένην τὴν περὶ Συνόδου ἔχοντες γνώμην καὶ πρὸ μικροῦ ἔτι ἐγράφομεν τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι ἀπὸ η' ματου ,ψοζ' τάδε: «Πῶς γὰρ ἂν κληθείη σύνοδος συνέλευσις κεφαλῆς τε καὶ μελῶν τῶν πλείστων ἐστερημένη καὶ ὡς οὐκ ἄγνωστον παρὰ κανόνα ἐν μέρει συντεταγμένη; ὁμολογητέον γὰρ πάντως τ' ἀληθές, ὅτι καὶ πρόεδρος κανονικὸς ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ οὐχ εὑρηται, καὶ τῶν μητροπολιτῶν ὁ ἕτερος ἐλλείπει, καὶ τῶν ἡγουμένων ὁ ἕτερος ἀντικανονικῶς παρεδρεύει, κληθεὶς ἐν καιρῷ, ὡς εἰπεῖν, τοποτηρητείας, ὁπότε βεβαίως ἡ ἀποκατάστασις συνοδικῶν μελῶν οὐκ ἐπιτέτραπται

Τοῦτο οὖν καὶ καθ' ἑαυτὸ αὐτόδηλον ὁμολογοῦσιν ὅμως παντὸς ἄλλου βεβαιότερον αὐτοὶ οἱ τὴν ἔκκλησιν ἐπὶ τὰ Πατριαρχεῖα γεγραφότες. Θἄτερον γὰρ δυοῖν· ἢ εὖ καὶ κανονικῶς ἔχει τὰ τῆς Συνόδου καὶ δι' αὐτῆς ἄρα, εὖ καὶ κανονικῶς ἐχούσης, ρυθμιστέον τὰ κατὰ τὴν ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν Κύπρου, ἢ οὐ κανονικῶς, οὐδ' εὖ ἔχει τὰ τῆς Συνόδου, καὶ κατ' ἀνάγκην προσκλητέον τὴν σύμπραξιν τῶν ἁγιωτάτων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ διευθετήσει τῶν κατ' αὐτήν· Ἀλλ' ἤδη τῆς ἐκκλήσεως ταύτης μετὰ μακρὰν ἐτῶν ἑπτὰ πεῖραν ὑπ' αὐτῶν προβεβλημένης τῶν τέως πολεμούντων αὐτὴν πῶς οὐχ ὁμολογητέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς Συνόδου; εἰ γὰρ ἂν ἐπήρκει, τίνα εἶχε τῆς ἐκκλήσεως ἀνάγκην, τίνος δ' ἕνεκεν οὐκ ἐπαρκεῖ; ὅτι οὐ κανονικῶς συντέτακται, οὐδ' ἄρα τὴν δύναμιν τὴν ἀπὸ τῶν κανόνων κέκτηται.» Καὶ βεβαίαν ἄρα εἴχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι περὶ Συνόδου ἐν Κύπρῳ κανονικὸν κῦρος κεκτημένης οὐδ' εἰς ἐπιτραπήσεται λόγος, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν κατηγορητηρίων αὐτῶν ὀκτὼ ἤδη ἐτῶν λυπηροτάτη πεῖρα παρεῖχεν ἡμῖν σταθερὰν τὴν πεποίθησιν ὅτι φευκτὴ ἦν καὶ αὐτὴ ἡ ἁπλῆ μνεία. Πῶς οὖν εὑρίσκουσι νῦν πηγὴν θάρρους ἐν ταῖς ἐλπίσιν, ἃς ἀτόπως βεβαίως βασίζουσιν ἐπὶ τῶν ἐκφράσεων τοῦ σεβασμιωτάτου ἀντιπροσώπου τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος οἱ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος φεύγοντες ἡμῖν γε παντελῶς ἄπορον, ἡ δ' Ὑμετέρα θειοτάτη Παναγιότης ἡ τοσαῦτα διὰ τοσούτων ἐτῶν ὑπὲρ εἰρηνεύσεως τῆς ἐν Κύπρῳ ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μοχθήσασα εὐδοκησάτω περί τε τῆς Συνόδου καὶ περὶ τῶν κατηγορητηρίων ἀπαλλάξαι τὴν ἐν Κύπρῳ ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν πάσης θήρας ἐπ' ἀμφιβολίαν, διδάσκουσα τοὺς θέλουσιν ἐξ ἀοριστιῶν τάχ' ἐπ' ἄριστον παρατεῖναι τὴν νῦν ἐν Κύπρῳ κατάστασιν ὅτι κακῶς τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας βασίζουσιν. Ἐὰν γὰρ μὴ σαφὴς ἐπέλθῃ ὁ τῆς ἀληθείας καθορισμός, εὖ δῆλον ὅτι εὐρὺ ἠνέωκται τὸ στάδιον πάσης ἀντιπράξεως παντὶ τῷ ἐν ἀντιπράξεσι χαίροντι. Ταῦτα, μετ' ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ, γνωρίζοντες τῇ Ὑμετέρᾳ σεβασμιωτάτῃ Παναγιότητι καὶ ταῦτα παρ' αὐτῆς αἰτούμενοι ἀδελφικῶς, ἀξιοῦμεν εὐμενῆ δοθῆναι δεξίωσίν τε καὶ ἀκρόασιν τῷ κομίζοντι τὰ γράμματα ἡμῶν ταῦτα, ἵνα λεπτομερέστερόν τε καὶ ἀκριβέστερον τὰ τῆς νῦν καταστάσεως ἐν Κύπρῳ αὐτὴν πληροφορήσῃ. Δεόμενοι δὲ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ, τοῖς εἰρηνοποιοῖς μακαριότητα αἰωνίαν ἐπαγγειλαμένου εἰρήνην ἐπιβραβεύειν τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι, αἰτούμεθα παρ' Αὐτοῦ καὶ τὰ ἔτη αὐτῆς ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ σωτήρια.

Ἐν τῇ ἀστικῇ σχολῇ Λευκωσίας. κς' ἰουλίου ᾳπεζ'.

Τῆς Ὑμετέρας ἐριτίμου ἡμῖν σεβασμιωτάτης Παναγιότητος ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ,

ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὐτοκρατορικὴ εὐμένεια.—Κατὰ καιροὺς ἐν ἡμέραις εὐσήμοις, αὐτοκρατορικαῖς, ἢ θρησκευτικαῖς, διὰ σημειωμάτων ἁρμοδίως εἰς τὴν ὑψηλὴν Γραμματείαν τῆς Α. Α. Μ. ὑποβαλλομένων, ὑπεδεικνύετο ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἡ παρασημοφορία ἢ τιτλοφορία λαϊκῶν ἢ κληρικῶν προσώπων. Ἀπὸ τριῶν ὅμως ἐτῶν, καίπερ τοιούτων ἑκάστοτε σημειώσεων διδομένων, οὐδεμία ἐγίνετο ἐπ' αὐτῶν ἐνέργεια. Ἄρτι δὲ, πρὸ τοῦ συμπληρουμένου σήμερον βαϊραμίου τοῦ μετὰ τὸ ραμαζάνιον, ὑπεδείχθη ἵνα εὐαρέστως γένηται ἀποδεκτὸν σημείωμά τι σχετικόν. Ἡ δὲ Α Α. Μ. ὁ εὐμενέστατος ἡμῶν ἄναξ εὐηρεστήθη ν' ἀποδεχθῇ τὸ ὑποβληθὲν σημείωμα καὶ ν' ἀγγείλῃ τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ διὰ τῆς Μεγάλης Αὐτοῦ Γραμματείας. Πλὴν τούτου εὐαρέστως ἀναγγέλλομεν, ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῶν ἄλλων ἐθναρχῶν παρέστη εἰς τ' ἀνάκτορα ὅπως ὑποβάλῃ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς συγχαρητήρια, ἡ Α. Α. Μ. εὐηρεστήθη νὰ δείξῃ ὅλως ἐξαιρετικὴν εὔνοιαν πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην, μετὰ δηλώσεων βαρυσημάντων καὶ δειγμάτων ἁπτῶν τῆς πλήρους Αὐτῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῆς ἀμερίστου Αὐτῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸ ἡμέτερον Γένος καὶ τὴν κραταιὰν Αὐτοκρατορίαν. Πιστεύοντες ὅτι διὰ τῶν βαρυσημάντων τούτων αὐτοκρατορικῶν δηλώσεων βελτιωθήσεται κατὰ μικρὸν ἡ ἐν ἀνωμαλίᾳ πολλῇ εὑρισκομένη κατάστασις τῶν πραγμάτων, εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διατηρῇ τὴν Α. Α. Μ. ἄνοσον, ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύουσαν, ἐπ' ἀγαθῷ πάντων τῶν πιστῶν ὑπηκόων Αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἀμεταπτώτῳ καὶ

ἀναλλοιώτῳ ὑποστάσει καὶ διεξαγωγῇ τῶν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ὡς εἶχον ἀπὸ τοῦ πάλαι μέχρι σήμερον, Θεοῦ συναιρομένου.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι. — Ἐπὶ ταῖς παρὰ μωαμεθανοῖς ἑορταῖς τοῦ βαϊραμίου, τῇ πέμπτῃ καὶ τῇ παρασκευῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ αὐτῶν ἡμέρᾳ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος Μ. λογοθέτου, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς ἐπισκεψάμενος συνεχάρη τοῖς ἐξοχ. Ταχσὶν πασᾶ ἀρχιγραμματεῖ, Χατζῆ Ἀλῇ πασᾶ ἀρχιθαλαμπόλῳ, Ἰζὲτ πασᾷ καὶ τῷ Μ. τελετάρχῃ, ἐπεσκέψατο τὰς Α Α. Ὑψ. τὸν Μ. βεζίρην, τὸν σεϊχουλισλάμην, τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τοὺς ἐξοχ. ὑπουργοὺς τῶν ἐξωτερικῶν, τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν στρατιωτικῶν, τῶν ναυτικῶν, τοῦ πυροβολικοῦ, καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ κράτους.—Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τὰς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑπουργοὺς, ὑφυπουργοὺς καὶ μεγιστᾶνας ἐξ ἔθους ἐπισκέψεις ἐποιήσαντο ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος σὺν τῷ ἐξοχ. καπικεχαγιᾶ τῶν Πατριαρχείων καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν.

Αὐτοκρατορικὴ εὔνοια.—Συστάσει τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Α. Α. Μ. ὁ σουλτᾶνος πρόσκησε ν' ἀπονείμῃ τῷ Α' γραμματεῖ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Νικολοπούλῳ τὸν βαθμὸν μουτεμαὶζ, τῷ διευθυντῇ τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου κ. Ἰω. Σταυρίδῃ τὸν βαθμὸν σανιὲ-σανὴ—τῷ αὐτοκρατ. ἐπιτρόπῳ παρὰ τοῖς σιδηροδρόμοις Ἀνατολῆς κ. Ἀλκιβιάδῃ Μιχαηλίδῃ τὸν βαθμὸν οὐλιᾶ-ἐββελὶ καὶ τῷ ἐκ τῶν προκρίτων Φιλαδελφείας κ. Σταύρῳ Παυλίδῃ τὸν βαθμὸν σαλισὲ—παράσημα δὲ τὰ ἑξῆς· τῷ ἐν Αἰγύπτῳ κ. Γ. Ζερβουδάκῃ Ὀσμανιὲ Α' τάξεως καὶ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ τὸ Σεφακὰτ Β' τάξεως, τῷ πανοσλγ. ἀρχιμ. κ. Εὐθυμίῳ, σκευοφύλακι τοῦ Παναγίου Τάφου, τῷ καποῦ κεχαγιᾷ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Ἀντ. Οἰκιάδῃ καὶ τῷ διευθυντῇ τῶν πατριαρχικῶν ὀθωμανικῶν γραφείων κ. Ἰ. Χλωρῷ τὸ Ὀσμανιὲ Β' τάξεως·—τοῖς σεβ. μητροπολίταις Χίου, Δρυϊνουπόλεως καὶ Σηλυβρίας, τῷ ἰατρῷ τῆς Α. Θ. Π. κ. Ἀλ. Μελαχροινῷ καὶ τῷ κ. Ἀλκιβιάδῃ Μιχαηλίδῃ αὐτοκρ. ἐπιτρόπῳ τῶν σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς τὸ Ὀσμανιὲ Γ' τάξεως.—Τῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ Π. Τάφου πανιερ. ἀρχιεπισκόπῳ Σεβαστείας κ. Γλυκερίῳ, τῷ ἐκ τῶν ἀρχιερέων τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Πατριαρχείου ἀρχιεπισκόπῳ Φιλαδελφείας κ. Σωφρονίῳ καὶ τοῖς ἐπιτρόποις τοῦ πατριαρχ. ναοῦ κκ. Γεωργίῳ Βογιατζόγλου καὶ Θεοδοσίῳ Θεοδοσιάδῃ, καὶ τῷ ἐκ τῶν προκρίτων Ἀϊδινίου κ. Γεωργίῳ Βεΐνογλου τὸ Μεδζτιὲ Γ' τάξεως — καὶ τῷ ἐκ τῶν προκρίτων Βερροίας κ. Χρήστῳ Κεχαγιᾷ τὸ Ὀσμανιὲ Δ' τάξεως.

Δεήσεις ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος τῆς Αὐστροουγγαρίας ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Ὕψιστον καὶ ἐν Μοστὰρ, πρωτευούσῃ τῆς μητροπόλεως Ἐρζεγοβίνης, τῇ 9 λήγοντος ὀκτωβρίου, ἐντολῇ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. Τῆς συγκινητικῆς ἱερᾶς τελετῆς προΐστατο ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἐρσεκίου κ. Πέτρος, ἐν τῷ ἱερῷ καθεδρικῷ ναῷ, μετέσχον δ' αὐτῆς πᾶς ὁ κλῆρος τῆς πόλεως, παρισταμένου τοῦ λαοῦ, καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, πάντων εὐχομένων ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς πολυτίμου τῇ τε κοινῇ εἰρήνῃ καὶ τοῖς ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ λαοῖς ὑγιείας τοῦ μεγαλειοτάτου αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.—Τῇ κυριακῇ, ἑορταζομένης τῆς ἐπετείου τῆς εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον ἀναβάσεως τοῦ μεγαλειοτάτου καὶ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν Νικολάου τοῦ Β', τὰς ὑπὲρ ὑγιείας καὶ εὐδαιμονίας τῆς Α. Α. Μ. πατριαρχικὰς εὐχὰς ἡρμήνευσε τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ κ. Ἰω. Ζηνοβιὲφ ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος.

Σεβασμοῦ καὶ στοργῆς τεκμήρια, ἐπὶ τῷ τελευταίῳ παθήματι τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, παρέσχον καὶ κατὰ τὴν λήγουσαν ταύτην ἑβδομάδα οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολῖται Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ, Κορητσᾶς καὶ Μογλενῶν, ὁ πανοσιολογιώτ. ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰάκωβος, ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας, ὁ ἐξοχ. Κωνστ. Βαγιάνης ἐφέντης πρώην ἡγεμὼν τῆς Σάμου. Τὴν ἀδελφικὴν δ' ἀγάπην αὐτοῦ καὶ τιμὴν ἐτεκμηρίωσεν αὐτοπροσώπως ἐπισκεψάμενος τῇ δευτέρᾳ τὴν Α. Θ. Π. ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀρμενίων κ. Σαβαγιάν.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.—Ἀπὸ ὁ-

κτὼ ἡμερῶν ἐν Ἀδριανουπόλει διατρίβει ὁ πανιερ. μητροπολίτης Λιτίτζης, κληθεὶς ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ροδοστόλου κ. Ἀλεξάνδρου, σὺν τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἀδριανουπόλεως καὶ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν, ὃς ἀντικαθιστᾷ τὸν κωλυόμενον πανιερ. μητροπολίτην Διδυμοτείχου.

Μητρόπολις Βόσνης.—Αἰτήσει τοῦ αἰδεσιμ. πρωθιερέως κ. Δημητρίου Πόποβικ, ἐχορηγήθη συνοδικῶς εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν τῆς μητροπόλεως Βόσνης συμβούλιον ἡ ἄδεια τῆς χειροτονίας τῶν ἐγκεκριμένων ἤδη ὑποψηφίων ἱερέων, γενησομένης ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σβορνικίου κ. Γρηγορίου, πρὸς ὃν ἀπεστάλη τὸ νενομισμένον πατριαρχικὸν γράμμα.

Κανονικὴ ἄδεια.—Αἰτήσει τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πισιδείας κ. Κωνσταντίνου, συνοδικῶς ἐχορηγήθη αὐτῷ ἡ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἄφιξις διὰ λόγους ὑγιείας.

Ἐκκλησιαστικὰ ὀφφίκια. — Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Γαλατᾷ, κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροθέτησεν ἀρχιμανδρίτην τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου τὸν προϊστάμενον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ὁσιολογ. κ. Γρηγόριον Σπανούδην, προλύτην τῆς θεολογίας τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου—τῇ τετάρτῃ δὲ πρωΐ, μετὰ τὴν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν πατριαρχικῶν κελλίων ἀκολουθίαν, ἐχειροθέτησε πνευματικὸν τὸν αἰδεσιμ. ἀμερικανὸν πρεσβύτερον κ. Ραφαὴλ Μόργκαν, ὃς αὐθήμερον ἀνεχώρησεν εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς.

Μονὴ Ραγίου. — Ἐν τινι τῶν τελευταίων τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς συνεδριῶν, ληφθείσης ὑπ' ὄψιν καταγγελίας τινῶν κατοίκων τηλεγραφικῶς διαβιβασθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοῦ ὁσιωτάτου ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς Ραγίου κ. Ἀνθίμου, ὡς ἐκποιήσαντος σκεύη τινὰ χάλκινα τῆς μονῆς πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἀναγνωσθεισῶν δὲ καὶ τῶν μαρτυριῶν τοῦ τε ἀγοράσαντος τὰ σκεύη ταῦτα ὡς καὶ τῶν περιοίκων δηλούντων ὅτι ταῦτα ἐπωλήθησαν ἐγκρίσει τούτων καὶ τῇ γνώσει τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Παραμυθίας, ἧς βεβαιωτικὸν γράμμα παρασυνήπτετο, ὁ ὁσιωτ. ἡγούμενος ἐκηρύχθη ἀθῷος ἀπὸ τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας ταύτης.

Φιλόμουσος πρᾶξις.—Ἐγνώσθη ἀπὸ γράμματος ἐπισήμου ὅτι ὁ ἐν Σπάρτῃ τῆς ἐπαρχίας Πισιδίας ἀξιότιμος κ. Μηνᾶς Κεχαγιόγλους, τῇ φιλομαθείᾳ τῶν ὁμογενῶν ἀρωγὸς προσερχόμενος καὶ κάλλιστα καὶ κοινωφελῆ τὰ τροφεῖα τῇ γενετείρᾳ ἀποδιδοὺς, ἀνέλαβε τὴν διὰ δαπάνης τριακοσίων τουρκικῶν λιρῶν ἀνέγερσιν βιβλιοθήκης ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως. Ἡ Ἐκκλησία, εὐαρεστουμένη πάντοτε ἐπὶ τοιούτοις δείγμασι φιλογενείας, καὶ μάλιστα ἐν ἐπαρχίαις, ἐν αἷς προΰχοντες καὶ κλῆρος ἐργάζονται ὑπὲρ ἐπανόδου καὶ ἐνισχύσεως τῆς πρό τινων αἰώνων φυγαδευθείσης ἑλληνίδος φωνῆς, εὗρεται ἵνα τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Μηνᾶ Κεχαγιόγλου πολλοὺς εὕρῃ μιμητὰς, ἐξέφρασε δὲ ἅμα καὶ ἐγγράφως αὐτῷ τὴν μητρικὴν αὐτῆς εὐαρέσκειαν.

Ὀρφανοτροφεῖον ἀρρένων.—Μέλος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου τῶν ἀρρένων ἐξελέγη κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν ὁ ἀξιότιμος κ. Κ. Ἀραβανόπουλος.

Μονὴ Σινᾶ.—Κατ' ἐπιστολὰς ἐκ Καΐρου, τὴν προπαρελθοῦσαν δευτέραν ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς τὴν ἱερὰν τοῦ Σινᾶ μονὴν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθοῦς κ. Πορφύριος.

Καινὴ Διαθήκη.— Ἐτέθη ἤδη εἰς κυκλοφορίαν ἡ νέα πατριαρχικὴ ἔκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἧς ἀντίτυπα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Ἐν τῇ ἀνατυπώσει ταύτῃ τῆς ἱερᾶς βίβλου, γενομένῃ τό γε νῦν εἰς δωδεκακισχίλια ἀντίτυπα, διωρθώθησαν ἀβλεπτήματα ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκδόσει παρεισφρήσαντα· σημειοῦμεν δ' εὐκαίρως ὅτι διωρθώθη νῦν καὶ τὸ ἐν ς' κεφαλαίῳ τῶν Ἀποστολικῶν Πράξεων ἐν 7 ἐδαφίῳ παρὰ ταῖς προγενεστέραις ἐκδόσεσι τῆς Καινῆς Διαθήκης φερόμενον «πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων» γραφὲν «πολύς τε ὄχλος τῶν ἰουδαίων».

Χοροστασία. — Χθὲς, τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι κατὰ τὴν Ξυλόπορταν ἱστορικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κανάβη, πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν ἐκκλησιαζομένου.

Ὀνοματικαὶ ἑορταί. —Τῇ τρίτῃ, 23 λήγοντος, ἡ Α. Θ. Π. ἠξίωσε τὰ δέοντα διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος τοὺς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἄγουσι κκ. Ἰακώβῳ Βασιάδῃ γραμματεῖ τοῦ Ληξιαρχικοῦ γραφείου τῶν Πατριαρχείων καὶ Ἰακώβῳ Ναυπλιώτῃ, λαμπαδαρίῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, εἰς ὃν τὰς εὐχὰς αὐ-

τῶν διεβίβασαν καὶ οἱ πανάγ. πατριάρχαι πρώην Κωνσταντινουπόλ ως καὶ ὁ μακαρ. πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος.—Χθὲς δέ, μνήμη τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡ Α. Θ. Π. τηλεγραφικῶς συνεχάρη μὲν τῷ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπῳ Βελιγραδίου καὶ μητροπολίτῃ Σερβίας κ. Δημητρίῳ, ηὔξατο δὲ τὰ δέοντα τῷ κ. Δημ. Εὐγενίδῃ, Δημητρίῳ Νικολαΐδῃ, Δ. Μαυρογένει βέῃ (ἐν Μασσαλίᾳ), Δημητράκῃ ἐφέντῃ προξένῳ τῆς Ὑ. Πύλης ἐν Τούλτσῃ καὶ Δ. Κιμπρίτῃ προξένῳ τῆς Ἑλλάδος ἐν Τριεστίῳ. Τὰς πατρικὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. ἡρμήνευσεν ὁ ἱερολγ. δευτερεύων τοῖς ἑορτάζουσι κκ. Δημ. Κωνσταντινίδῃ, Δ. Σωφρονιάδῃ, Α. Μπαξεβάνογλου Δ. Εὐελπίδῃ, Δ. Μάγκῳ, Δ. Εὐθυβούλῃ καὶ Δ. Γ. Δεβετζῇ —τῷ δὲ ἔξοχ. Δημ. Μαυροκορδάτῳ ἐφέντῃ ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Λέσχη «Μνημοσύνη».—Κατὰ τὰς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ γενομένας ἀρχαιρεσίας τῆς ἐν Φαναρίῳ Λέσχης «Μνημοσύνης» διὰ τὸ ἀρξάμενον τεσσαρακοστὸν ἕκτον ἔτος τοῦ βίου αὐτῆς, ἐξελέγη πρόεδρος ὁ καὶ πέρυσι τὰ καθήκοντα ταῦτα μετὰ περισσοῦ ζήλου ἐκπληρώσας κ. Σπυρίδων Π. Κωνσταντινίδης, βοηθὸς καπικεχαγιᾶς τῶν Πατριαρχείων ὃς ἔσται καὶ μέλος τῆς ἐφορίας τοῦ ἐθν. Ἰωακειμίου παρθεναγωγείου.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων, ἐτελέσθη πανηγυρικῶς τῇ τρίτῃ, 23 τοῦ μηνὸς τούτου, λειτουργήσαντος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγιοταφικοῦ Μετοχίου ἐν Φαναρίῳ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Γλυκερίου, ἐπιτρόπου τοῦ Παναγίου Τάφου, ὃν ἐπεσκέψαντο ὅ τε πανάγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ καὶ πολλοὶ τῶν ἐν Φαναρίῳ.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Ἡ Παλαιστίνειος Ἑταιρία καθίδρυσεν ἐν Μόσχᾳ τμῆμα αὐτῆς, οὗ τὰ ἐγκαίνια δημοτελῶς ηὐλογήθησαν τῇ 7 τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου τούτου. Ἡ Ἑταιρία αὕτη, πρό τινων μηνῶν ἑορτάσασα τὴν εἰκοσιπεντατετηριδα αὐτῆς, ἱδρύθη πρωτοβουλίᾳ τοῦ μακαρίτου Μ. δουκὸς Σεργίου, εὐμενείᾳ δὲ τοῦ τε ἀειμνήστου τσάρου Ἀλεξάνδρου Γ' καὶ τῆς ρωσσικῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, οὗ ἕνεκεν ὠνομάσθη «αὐτοκρατορικὴ», συναριθμήσασα μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς τὰ μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ τοὺς μεγιστάνας τοῦ κράτους. Σκοπὸν αὐτῆς κύριον ἔταξεν ἡ Ἑταιρία τὴν διευκόλυνσιν πρὸς μετάβασιν τῶν εὐσεβῶν ρώσσων εἰς Παλαιστίνην ἐπὶ προσκυνήσει τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς παλαιστινικῆς ἱστορίας καὶ τοπογραφίας, διὰ συστάσεως σχολείων, ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἱδρύσεως ἀγαθοεργῶν καταστημάτων καὶ τῶν παραπλησίων. Προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Μ. δουκὸς Σεργίου, ἀπὸ δὲ τριετίας ὑπὸ τῆς χήρας αὐτοῦ τῆς ὑψηλοτάτης Μ. δουκίσης Ἐλισάβετ Θεοδωρόβνας, ἀπαριθμεῖ ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα τμήματα ἢ ὑποκαταστήματα, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ἰσαρίθμοις πόλεσι τῆς Ρωσσίας, ἀρτίως δὲ καὶ ἐν Μόσχᾳ.

Ἐπὶ τῇ καθιδρύσει τοῦ νέου τούτου τμήματος, τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπετέλεσεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Μόσχας κ. Βλαδίμηρος μετὰ δύο ἐπισκόπων καὶ πολλῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ πρωθιερέων, ἐκκλησιαζομένων τῆς τε προέδρου Μ. δουκίσης καὶ τῶν ὑψηλ. Μ. δουκῶν Δημητρίου καὶ Μαρίας Παύλοβιτς (τέκνων τῆς ἀειμνήστου ἑλληνίδος βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας), μετὰ δὲ τὴν λειτουργίαν ἐψάλη καὶ μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ πρώτου προέδρου τῆς Ἑταιρίας Μ. δουκὸς Σεργίου Ἀλεξάνδροβιτς. Ἐν ἰδίᾳ αἰθούσῃ, οἱ ἐπισημότεροι τῶν κεκλημένων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἡμέτερος ἀρχιμανδρίτης πανοσιολόγ. κ. Ἰάκωβος Βατοπεδινός, παρευρέθησαν εἰς συνεδρίαν ἐπίσημον, καθ' ἣν τὸ εὐσεβὲς ἄθροισμα ἠκροάσατο ἐπὶ ποδὸς τῆς σπουδαίας προσλαλιᾶς τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου κ. Βλαδιμήρου, λαμπρῶς ἐγκωμιάσαντος τὸ μέγα γεγονὸς τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ τὴν ἔξοχον σημασίαν τῶν ἁγίων τόπων, ἐν οἷς ἐπεφάνη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστραφείς ἐδίδαξεν, ἔπαθε καὶ τριήμερος ἀνέστη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· μνησθεὶς δὲ τῆς ἀρχαίας εὐκλείας τῆς χώρας ἐκείνης, ἐξ ἧς προῆλθε τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ πίστεως καὶ πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν ἀντιβαλὼν καὶ ἀναγγέλλων ὅτι σμήνη πολυωνύμων προπαγανδῶν διατρέχουσι τὴν χώραν ταύτην πρὸς προσηλύτευσιν τῶν ἐναπομεινάντων λειψάνων τῶν ὀρθοδόξων παλαιῶν χριστιανικῶν παροικιῶν, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ Παλαιστίνειος αὐτοκρατορικὴ Ἑταιρία σκοπὸν ἀνέλαβεν ἱερὸν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Συρίᾳ κινδυνευούσης ὀρθοδοξίας, προτρέψας πάντας ἵνα συντελέσωσιν εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ μεγάλου τούτου σκοποῦ.

Κατόπιν ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τοῦ προέδρου καὶ τῶν μελῶν τοῦ τὸ νέον τοῦτο τμῆμα διοικήσαντος συμβουλίου. Μεθ' ὃ χορὸς τῆς συνοδικῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἔμελψεν ἐκκλησιαστικά τινα ἄσματα, ἐν τέλει δὲ καὶ τὸν ρωσσικὸν αὐτοκρατορικὸν ὕμνον, τὸν ἐπισφραγίσαντα τὴν τελετὴν ταύτην τῆς 7 ὀκτωβρίου.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948
Π.ΙΙΙ.726910